

РЕШЕНИЕ

№ 25670

гр. София, 25.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в
публично заседание на 16.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **3079** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на А. П. Ж., ЕГН: [ЕГН], подадена чрез адвокат И. Ю., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 25-4332-005795 от 03.12.2025 г., издадена от полицейски инспектор към Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 1, б. б) от ЗДвП е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Жалбоподателят, излага доводи нищожност на оспорената заповед, алтернативно за нейната незаконосъобразност. Посочва, че е издадена без да са налице основания за това, при липса на мотиви и при допуснати процесуални нарушения. Мотивира възражение за постановяването на заповедта в противоречие с чл. 6 от АПК.

Прави искане оспорената заповед да бъде отменена и претендира присъждане на разноски по делото.

В съдебно заседание адвокат Ю. излага твърдения, че административния акт следва да бъде отменен.

Ответникът – полицейски инспектор към Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, в откритото съдебно заседание, чрез юрк. П. изразява становище за неоснователност на жалбата. Излага аргументи за законосъобразност на оспорения административен акт. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява

становище по жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 66 – ти състав, след като обсъди твърденията, доводите и възраженията на страните, и провери оспорения акт с оглед на правомощията си по чл. 168, ал. 1 от АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 27.11.2025 г., около 11:55 ч. в [населено място] по [улица]с посока на движението от [улица]към [улица] А. П. Ж. е управлявал лек автомобил „Х. С.“ с рег. С. – лична собственост, под въздействието на алкохол. Водачът е спрял за проверка, като е тестван с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабричен номер ARDM-0219, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух – проба № 2199 от 12:01 ч. на 27.11.2025 г., като апаратът е отчел 0,93 промила алкохол в издишания въздух.

Издаден е талон за медицинско изследване в УМБАЛ „Света А.“. Съставен е АУАН Серия АА, бл. № 801325, подписан от актосъставителя, двама свидетели и нарушителя без възражения.

На 03.12.2025 г., въз основа на така съставения АУАН, със ЗППАМ № 25-4332-005795 полицейски инспектор към Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи на основание чл. 171, т. 1 б. „б“ от ЗДвП е приложил на жалбоподателя принудителна административна мярка – „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца“.

По делото е представена и приета административната преписка по издаване на оспорения акт, в т. ч. Талон за изследване № 288544 от 27.11.2025 г.

Във връзка с дадени указания от жалбоподателя е заявено изрично, с молба от 29.04.2026 г., че се е явил в съответното медицинско заведение за извършване на назначеното му кръвно изследване, но поради липса на лична карта (изгубена или открадната) не е бил допуснат в медицинското заведение за извършване на изследване. В тази връзка и по искане на адв. Ю. съдът е допуснал до разпит за един свидетел при режим на довеждане от страна на жалбоподателя, за установяване на обстоятелството, че на 27.11.2025 г. жалбоподателят не е допуснат в медицинското заведение за извършване на изследване, поради липса на документ за самоличност.

В откритото съдебно заседание на 16.06.2026 г. е проведен разпита на доведения свидетел.

С определение от 04.04.2026 г. съдът е възстановил срока за съдебно обжалване на заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005795 от 03.12.2025 г., издадена от полицейски инспектор към Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК във вр. с чл. 172, ал. 5 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото (л. 31) е приложена заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 с. з. и чл. 33, т. 9 от ЗМВР, с т. 1. 3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП директорът на СДВР, със заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. (л. 30), е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, сред които

полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, отдел „Охранителна полиция“ при СДВР, секторите „Охранителна полиция“ в районните полицейски управления при СДВР и отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР.

Процесната заповед е издадена от Р. Б. Н., който съгласно приложени по делото заповед (л. 29) заема длъжността полицейски инспектор III степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи. Тази длъжност е в обхвата на посочената заповед № 513з-12086/14.10.2025 г., поради което съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по смисъла на чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В проверявания акт са изложени фактическите и правни основания за упражняване на компетентността и не са налице твърдените от жалбоподателя основания за нищожност в този смисъл.

По отношение на наведените доводи за съществени процесуални нарушения, съдът намира, че не се констатира и нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателя.

От материалноправна страна съдът намира, че оспорената заповед е законосъобразна.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0, 5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерване му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорвания, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП хипотези, а именно – управление на моторно превозно средство от водач с концентрация на алкохол в кръвта над 0, 5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух.

Законодателят е посочил алтернативно методите, по които се установява употребата на наркотични вещества – чрез медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство

В разглеждания случай употребата на алкохол в кръвта над 0, 5 на хиляда е установена при извършената на жалбоподателя проверка с техническо средство Алкотест Дрегер 7510, с фабричен номер ARDM-0219, като апаратът е отчел 0,93 промила алкохол в издишания въздух.

Това обстоятелство, както и установеното с АУАН-а обуславя наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП.

Във връзка с основното възражение на жалбоподателя, а именно, че е по независещи от него причини – загубени лични документи, не е успял да даде кръвна проба и да опровергае показателите на дрегера, съдът съобразява, че действително законът дава възможност на водачите, при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор, да се позоват на тях и съдът да вземе предвид установените стойности за определящи.

Следва обаче да се има предвид обаче, че съгласно чл. 174, ал. 4 от ЗДвП редът, по който се установява употребата на алкохол в кръвта, се определя с Наредба на министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието, а именно Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози (Наредба № 1 от 19.07.2017 г.).

По делото, с оглед свидетелските показания, се установи, че жалбоподателят, който не е бил придружен от контролните органи, защото такова придружаване не се изисква, с оглед на липса на основание за това по чл. 7, ал. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г., не е притежавал в себе си лична карта.

Изрично в чл. 12, ал. 3 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. е указано, че в случаите, когато лицето не се придружава от служители на МВР и липсва документ за самоличност, медицинско изследване не се извършва и не се вземат проби за химическо или химико-токсикологично лабораторно изследване. А съгласно чл. 12, ал. 4 в случаите по ал. 3 се приемат показанията на техническото средство, с което е установена концентрацията на алкохол в кръвта.

Установяването на употреба на алкохол става единствено по правилата, които са изрично и изчерпателно регламентирани в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. В тази връзка съдът приема, че са липсвали основания за извършване на медицинско изследване съгласно чл. 12, ал. 3 от Наредбата, а причините довели до явяването в медицинското заведение на жалбоподателя – загубване или открадване, без документ за самоличност са ирелевантни към настоящия спор.

Оспорената заповед съответства и на целта на закона. Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП не са санкция, а средство за предотвратяване и преустановяване на нарушения, които създават опасност за безопасността на движението по пътищата. Управлението на моторно превозно средство след употреба на алкохол е поведение с висока степен на обществена опасност, поради което законодателят е предвидил възможност за незабавна административна намеса чрез временно отнемане на свидетелството за управление. В този смисъл приложената мярка не е прекомерна, а е именно предвидената в закона правна последица при установяване на съответните факти.

С оглед на всичко изложено съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в изискуемата форма, без да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с целта на закона. Следователно същата не е нищожна. Не са налице и отменителните основания по чл. 146 от АПК, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на делото, искането на ответника за присъждане на направените разноски се явява основателно. Ето защо, на ответната страна следва се присъдят разноски в размер на 102,26 евро, представляващи юрисконсултско възнаграждение съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 78, ал. 8 от ГПК.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 66-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. П. Ж., ЕГН: [ЕГН], подадена чрез адвокат И. Ю., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005795 от 03.12.2025 г., издадена от полицейски инспектор към Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА А. П. Ж., ЕГН: [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноси по делото в размер на 102,26 (сто и две евро и двадесет и шест евроцента) евро, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 от АПК.

СЪДИЯ: